

РЕШЕНИЕ

№ 12612

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 65 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА

при участието на секретаря ЗОРНИЦА ЛЮДМ. ПЕШЕВА
като разгледа докладваното от ПОЛИНА ЛЮБ. АМБАРЕВА Гражданско дело № 20221110146795 по описа за 2022 година

Предявени са от Собственици на самостоятелни обекти в Етажна собственост на бл.648,ж.к.“Люлин“ 6,бул.“Петър Дертлиев“,гр.София,представявани от Управителя Емил Георгиев Димитров , срещу Е. Б. З. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ул.“Галичица“ 54,вх.Б,ет.5,ап.24 ,положителни установителни искиове, с правно основание **чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. чл. 6, ал. 1, т.9 и т.10 ЗУЕС** за признаване на установено спрямо ответника ,че съществува вземането на ищеца в общ размер на **1 218,75лв.**, ведно със законната лихва от 13.05.2022год. до окончателното ѝ заплащане от които 1 050лв.представляващи разходи за управление и поддържане на общите части на сградата / задължения за консумативи / за 2019,2020,2021год. и 2022год. ,както и сумата от 168,75лв.,представляваща дължими суми за Фонд „ Ремонт и обновяване“ за 2020год.,2021год. и 2022год. , за което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 15393/02.06.2022год. по ч.гр.д.№ 25233/2022год. по описа на СРС,65 състав.

В исковата молба се сочи ,че ответницата е собственик на самостоятелен обект,находящ се в Етажната собственост на блок 648,ж.к.“Люлин“ ,6,бул.“Петър Дертлиев“ /бивша 391/,гр.София,а именно апартамент 26,представляващ самостоятелен обект с идентификатор 68134.4360.367.1.45 с площ от 86,47кв.м. ,заедно с 2,25% идеални части от общите части на сградата.

Сочат ,че на 14.02.2017год. е учредена Етажна собственост в сградата и е избран управител на същата.На общо събрание ,проведено на 07.06.2019год. е избран Емил Георгиев Димитров за управител на ЕС за срок от две години,който продължава да изпълнява функциите си ,на основание чл.21,ал.2 от ЗУЕС ,тъй като до момента не е проведен избор на нов управител.

Сочат ,че на проведеното на 07.06.2019год. ОС на ЕС е взето решение всеки собственик да внася месечна сума за консумативи ,която за ответницата възлиза на по 25лв. месечно,дължима до 5-то число на месеца.На 29.01.2021год. е проведено ОС на ЕС ,на което е взето решение да се промени крайният срок за заплащане на консумативи,до края на м.януари на текущата година да се заплащат консумативи за цялата текуща година ,т.е. за

всички предстоящи 12 месеца. Сочат, че ответницата дължи пълния размер за консумативи за 2022год., дължими до 31.12.2022год. или общо задължението ѝ за консумативи възлиза на 1 050лв., от които 150лв. – за 6 месеца по 25лв. за 2019год., считано от м.07.2019год., вкл. до м.12.2019год. ; 300лв. за 2020год. ; 300лв. за 2021год. и 300лв. за 2022год.

Твърдят, че съгласно т.5.4 е взето решение за промяна на срока на дължимите суми за фонд „Ремонт и обновяване в общ размер от 2 500лв. годишно, като занапред сумата дължима от ответницата възлиза на 56,25лв., която се заплаща до края на м.януари текущата година. Предвид това същата дължала сумата от 168,75лв. за фонд „Ремонт и обновяване“ по 56,25лв. за 2020год., 2021год. и 2022год.

Посочените решения не били обжалвани в законоустановения в чл.40 от ЗУЕС срок, следователно били задължителни за ответницата.

За посочените суми в полза на етажните собственици срещу ответника е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, като, предвид постъпило възражение от страна на ответника, ищецът предявява установителни иски за сумите, за които срещу ответника е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Претендира разносните по производството. В с.з. ищцовата страна се представлява от процесуален представител, който поддържа претенциите, представя списък на разносните по чл.80 от ГПК. Представя писмени бележки по делото.

Ответникът Е. Б. З. в депозирания писмен отговор оспорва предявените иски като неоснователни. Не оспорва, че е бил собственик на недвижим имот, самостоятелен обект в процесния период. Прави възражение, че дължи претендираните разходи в размер на 1050лв. за управление и поддръжка, тъй като се позовава на чл.51, ал.2 от ЗУЕС. Признава дължимостта на задължението за Фонд „Ремонт и обновяване“ за 2020год., 2021год. и 2022год. в размер на 168,75лв. като сочи доказателства за погасяването му, чрез плащане на 24.11.2022год., вкл. ведно със законната последица за периода от 13.05.2022год. до датата на плащане, възлизаща на 10лв. По изложените съображения моли съда да отхвърли претенциите. Претендира деловодни разноски. В с.з. се представлява от процесуален представител, който поддържа възраженията, представя списък на разносните по чл.80 от ГПК. Подборни съображения излага в писмени бележки по делото.

Съдът като обсъди представените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при спазване изискванията на чл.235 от ГПК, приема за установено следното :

Със заявление по реда на чл.410 от ГПК от 13.05.2022год., Собственици на самостоятелни обекти в Етажна собственост на бл.648, ж.к. „Люлин“ 6, бул. „Петър Дертлиев“, гр.София, представлявани от Управителя Емил Георгиев Димитров са предявили срещу ответника Е. Б. З., ЕГН : ***** искане за сумата в общ размер от 1 218,75лв., от която : 150лв., задължения за месеците юли, август, септември, октомври, ноември и декември 2019год., за консумативи по 25 лева месечно ; сумата от 56,25лв., представляваща вноска за Фонд "Ремонт и обновяване" за 2020год., сумата от 300лв., представляваща задължения за консумативи за 2020год. по 25 лв. месечно, сумата от 56,25лв., представляваща вноски за Фонд "Ремонт и обновяване" за 2021год., сумата от 300лв., представляваща задължения за консумативи за 2021год. по 25 лв. месечно, сумата от 56,25лв., представляваща вноска за Фонд "Ремонт и обновяване" за 2022год., сумата от 300лв., представляваща задължения за консумативи за 2022год. по 25 лв. месечно .

Искането е уважено с издадената заповед за изпълнение по ч.гражд.дело № 25233/2022 г. по описа на СРС, 65 състав. Срещу издадената Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 15393/02.06.2022год. е постъпило в срок възражение от длъжника, който е представил доказателства за плащане на част от вземанията и е възразил срещу останалата част.

С разпореждане от 23.08.2022год. съдът е дал указания на заявителя в едномесечен срок да представи доказателства ,че е предявил иск за установяване на вземанията си в оспорената част.Съобщението е връчено на заявителя на 25.08.2022год.

С молба от 30.08.2022год. заявителят е представил доказателства,че е предявил иск за вземането си .Следователно предявения положителен установителен иск, по реда на чл.422 от ГПК е допустим.

Не е спорно между страните, че ответникът Е. Б. З. през процесния период е бил собственик на недвижим имот,представляващ самостоятелен обект , намиращ се в Етажната собственост на блок 648,ж.к.“Люлин“ ,6,бул.“Петър Дертлиев“ /бивша 391/,гр.София,а именно апартамент 26,представляващ самостоятелен обект с идентификатор 68134.4360.367.1.45 с площ от 86,47кв.м. ,заедно с 2,25% идеални части от общите части на сградата.

Не е спорно и че са взети решения на Общо събрание на ЕС ,с които определени суми за поддържане на общите части ,в размер на 25лв. месечно за апартамент ,както и 56,25лв. годишно за Фонд „ Ремонт и обновяване“.

Съгласно Решение по т.5 от дневния ред Протокол от 07.06.2019год. на ОС на собствениците на самостоятелни обекти в ЕС ,за поддържането на общите части ,съгласно чл.48,ал.8 от ЗУЕС се определя месечна вноски от 25лв. за апартамент/ателие/боксьонiera,от които се покриват разходите за общите консумативи.Под общи консумативи се разбират разходите за асансьори,,консумативите за електроенергия в общите части,вкл. двора,гаражите,стълбищните клетки,мазета и асансьори,почистването на общите части,което включва наемането на лице,което да го извърши,както и разходите за препарати за почистването.

Съгласно Решение по т.5.2 от Протокола от 07.06.2019год. ,съгласно чл.50 от ЗУЕС се определя годишна сума в размер на 2 500лв. за поддържане на фонд“Ремонт и обновяване“.Ежемесечните вноски от собствениците са в размер ,съобразно идеалните части на отделните собственици в общите части на етажната собственост,като съобразно притежаваните от ответницата 2,25% дължимата сума е определена на 56,25лв.

Установява се по делото ,съобразно представените от ответницата писмени доказателства Контролен лист от 13.03.2023год. от „Софийска вода“АД /посочено е че в момента на проверката ап.26 е видимо необитаем ,на замазка и шпакловка/ и Справка за консумация от „Електрохолд Продажби“ЕАД /за периода 04.11.2022год. – 04.02.2023год./ ,че през процесния период ответникът Е. Б. З. не е обитавал процесното жилище ,като в тази връзка са и показанията на св.Васил Василев.Същия сочи ,че ответницата живее с мъжа си Иван на адрес в гр.София,ул.“Галичица“ № 54.

Съгласно Потвърждение за плащане от 24.11.2022год. на получател Сдружение на собствениците Люлин бл.648 е преведена сумата от 178,75лв. ,за която ищецът в писмените си бележки по делото е признал ,че е получил .

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи :

Искът с правно основание чл.422 от ГПК,вр.чл.415 от ГПК е законодателно уреден като положителен установителен иск,съгласно който се цели да бъде установено дали съществува вземането,относно което е издадена заповед за изпълнение,когато срещу заповедта за изпълнение е подадено възражение. Това означава,че този иск има предмет,идентичен с предмета на заповедното производство – подлежи на доказване същото вземане – на соченото основание и в претендирания размер. В конкретния случай ищецът следва да проведе доказване,че съществува вземане,представляващо такси за управление и поддръжка ,да установи вземането си по размер,а в тежест на ответника е възложено да проведе доказване,че е заплатил дължимите парични суми или са налице

обстоятелства,изключващи дължимост на същите.

Не се спори между страните и съдът приема за безспорно,че ответника е собственик на апартамент 26. Притежаването право на собственост върху индивидуален обект в сграда в режим на етажна собственост означава,че собствениците на всеки индивидуален обект имат съответни задължения,съответно за поддържане и за управление на общите части на сградата. Съгласно чл.6,ал.1 ,т.10 от ЗУЕС за собствениците на индивидуални обекти възникват задължения да заплащат разходите за управление и поддържане на общите части на сградата. Цитираната разпоредба налага извода,че всеки от собствениците на отделни имоти е длъжен да заплаща сумите,дължими за управление и поддържане . Законът за управление на етажната собственост (ЗУЕС) предвижда,че определянето размера на разходите и на дължимите такси се извършва чрез приемане на решения на общото събрание на етажните собственици. В настоящия случай по делото е представен протокол от проведено общо събрание от 07.06.2019год.,потвърдено с решение по протокол от 29.01.2021год.,от които се установява,че таксата за консумативи възлиза на 25лв. за всеки апартамент

Съгласно взетото решение по т.5.1 , под общи консумативи се разбират разходите за асансьори,,консумативите за електроенергия в общите части,вкл. двора,гаражите,стълбищните клетки,мазета и асансьори,почистването на общите части,което включва наемането на лице,което да го извърши,както и разходите за препарати за почистването,т.е. съответства на определението в чл.6,ал.1,т.10 от ЗУЕС ,а така също „разходи за поддържане и управление” има легална дефиниция,посочена в § 1,т.11 от ДР на ЗУЕС .

Съдът приема,че решението се явява стабилизирано,защото не са ангажирани доказателства,че решението е било оспорено по съдебен ред чрез предявяване на иск за отмяната му в рамките на предвидения преклузивен срок. Ако страна,която притежава самостоятелен обект твърди,че решение на общо събрание е незаконосъобразно (съобразявайки факта,че ЗУЕС предвижда отмяна на решенията като незаконосъобразни),страната е длъжна да проведе доказване,че решението е отменено по законоустановения ред. В конкретния случай няма доказателства че решенията на ОС на ЕС са оспорени,поради което подлежат на изпълнение.

Задължението за разходите за управление и поддръжка възниква като определяемо по реда на чл. 51, ал. 1 ЗУЕС, тъй като месечните вноски се конкретизират с оглед нуждите на ЕС, броя на собствениците, ползвателите и обитателите и членовете на техните домакинства, независимо от етаж, на който живеят, и според коригиращите хипотези на чл. 51, ал. 2-7 ЗУЕС, но за да бъде изпълнено следва да бъде определено. Следователно, за да е възможно престирането, за да изпълни задължението си лицето да плати вноската, тя следва бъде определена, конкретизирана по размер и период.В случая вноските са претендирани за периода м.07.2019год. до края на 2022год. ,в общ размер от 1 050лв., от които 150лв. – за 6 месеца по 25лв. за 2019год.,считано от м.07.2019год.,вкл. до м.12.2019год. ; 300лв. за 2020год. ; 300лв. за 2021год. и 300лв. за 2022год.

Съдът приема за доказано по делото ,че ответникът не е обитавал процесния имот ,предвид представените от същия писмени доказателства .От представения Контролен лист от 13.03.2023год. от „Софийска вода“АД се установява ,че към момента на проверката ап.26 е видимо необитаем ,на замазка и шпакловка,а съгласно Справка за консумация от „Електрохолд Продажби“ЕАД /за периода 04.11.2022год. – 04.02.2023год./ за посочения период не е налице консумация на ел. енергия.

В хода на производството ищците не са провели доказване относно обитаване на имота на ответника за период, по-дълъг от тридесет дни, поради което съдът приема, че искът задълженията за управление и поддържане следва да бъде отхвърлен.

Съгласно чл. 51, ал. 1 ЗУЕС, разходите за управление и поддържане на общите части на етажната собственост се разпределят поравно според броя на собствениците, ползвателите и обитателите и членовете на техните домакинства независимо от етаж, на който живеят. Изключенията за лицата (собственици, ползватели и обитатели), във връзка със задълженията им за разходите по управление и поддръжка на общите части в етажната собственост, са предвидени в хипотезите на чл. 51, ал. 2 и 3 ЗУЕС, т. е. разходите не се заплащат за деца, ненавършили 6-годишна възраст, както и от лица, пребиваващи в етажната собственост не повече от 30 дни в рамките на една календарна година (ал. 2), а по решение на общото събрание, разходите се заплащат частично - 50 на сто от разходите за управление и поддържане, когато собственик, ползвател или обитател отсъства повече от 30 дни в рамките на една календарна година за времето на отсъствие (ал. 3). Тълкуването на нормите на чл. 51, ал. 2 и 3 ЗУЕС е еднозначно – решенията по управлението и поддържането на общите части по правило се вземат от общото събрание на етажната собственост, в което е длъжен да участва всеки собственик, съразмерно на дела си в общите части, освен в предвидените от закона изключения. Общото събрание определя размера на паричните вноски за управление и поддържане на общите части на сградата, но по отношение на кръга от лицата, които могат да бъдат освободени от заплащане на тези разходи, неговите правомощия са ограничени от повелителния характер на нормата на чл. 51, ал. 2 ЗУЕС, според която собствениците, ползвателите и обитателите са освободени от задължение за внасянето на парични вноски за управление и поддържане на общите части, ако пребивават в етажната собственост не повече от 30 дни в рамките на една календарна година, т. е. пребиваващите в етажната собственост лица в хипотезите на чл. 51, ал. 2 ЗУЕС са освободени изцяло от всички разходи (разноски и такси), във връзка с дейности по управлението и поддържането на общите части на етажната собственост, без да е необходимо вземане на решение от общото събрание, освен при особен режим на управление на общите части (арг. от чл. 2, ал. 2 ЗУЕС). С разпоредбата на ал. 2 се урежда изключение от общото правило на чл. 51, ал. 1 ЗУЕС за разпределение на разходите между собствениците, ползвателите и обитателите, и членовете на техните домакинства, поради което следва да се тълкува стеснително, а взетите от общото събрание решения в нарушение на тези изисквания не пораждаят задължения за собствениците на обекти в етажната собственост, тъй като е извън правомощията на общото събрание да определи кръга на лицата, които не заплащат разходите за общите части.

Или от изложеното следва, че е необходимо вземане на решение от общото събрание на етажната собственост в хипотезите на чл. 51, ал. 2 ЗУЕС, тъй като преценката дали собственик, ползвател или обитател отсъства повече от 30 дни в рамките на една календарна година е относимо само към хипотезата на чл. 51, ал. 3 ЗУЕС. След като не се установява ползване на обекта в етажната собственост от собственика или трето лице през иския период, ответникът не дължи разходи за управление и поддръжка на общите части съгласно чл. 51, ал. 2 ЗУЕС.

Следва да се отбележи и че в хипотезите на чл. 51, ал. 2 ЗУЕС е без правно значение дали е бил уведомен управителя на етажната собственост за отсъствието на ответника, тъй като това е условие за вземане на решение от общо събрание на етажната собственост само по отношение на преценката на обстоятелствата по чл. 51, ал. 3 ЗУЕС.

По отношение на претенцията по чл. 6, ал. 1, т. 9 от ЗУЕС, която възлиза на 168,75 лв., задължение за Фонд „Ремонт и обновяване“ за 2020 год., 2021 год. и 2022 год., няма спор, че същата е дължима в посочения размер, определена въз основа на притежаваните от ответницата 2,25% идеални части от общите части на сградата, съобразно взетото решение

на ЕС /по 56,25лв. / ,но видно от представеното потвърждение за плащане от 24.11.2022год. същата е погасена ,чрез плащането ѝ ,което не се оспорва от ищеца.

Ето защо и на основание чл.235,ал.3 от ГПК ,съдът счита,че задължението на ответницата към ищеца не съществува ,поради което следва претенцията на последния да бъде отхвърлена ,включително и за законната лихва от датата на предявяване на заявлението в съда – 13.05.2022год. до фактическото му заплащане на 24.11.2022год.

По изложените съображения с приема,че исковата претенция подлежи отхвърляне изцяло.

По разноските :

При този изход на делото ищецът има право на разноски ,на основание чл.78,ал.1 от ГПК ,но само в частта за предявената претенция с правно основание чл.422 от ГПК вр. чл.6,ал.1,т.9 от ЗУЕС в размер на 168,75лв. тъй като погасяването ѝ е станало в хода на делото,поради което ответникът е станал причина с поведението си за завеждане на делото като не е приложимо правилото на чл.78,ал.2 от ГПК.

В заповедното производство ищецът е направил разноски в размер на 25лв. – д.т. и 550лв. – адвокатско възнаграждение,уговорено и платено в брой съгласно Договор за правна защита и съдействие от 11.05.2022год.

От страна на ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Минималния размер на същия ,съгласно чл.7,ал.7 вр. ал.2,т.1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията ѝ към датата на уговаряне и заплащане на възнаграждението/ ,възлиза на 300лв.

Уговореното и платено възнаграждение за един адвокат от 550лв. е прекомерно и следва да бъде намалено до минималния размер от 300лв.

От така направените и доказани разноски в заповедното производство ответникът дължи на ищеца сумата от **45лв.**

В исковото производство ищецът претендира разноски в общ размер от 1265,58лв. ,от които : 25лв. – д.т. и 843,72лв. – адвокатско възнаграждение ,както и 5лв. – д.т. за обезпечителна заповед и 421,86лв. – адвокатско възнаграждение за обезпечително производство.

От страна на ответника е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В случая съдът счита ,че на ищеца се следва възнаграждение за един адвокат в настоящото производство ,но не и такова за обезпечение ,тъй като последното е допуснато по реда на чл.389 от ГПК по предявения иск.

Не е основателно искането за отделно уговорено възнаграждение за обезпечение ,тъй като такова се определя съобразно чл.7,ал.7 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждение ,но за защита в производството по обезпечаване на бъдещ иск.

Следва уговореното адвокатско възнаграждение да се разглежда в общия му размер от 1265,58лв. ,което съотнесено към минималния размер ,определен на основание чл.7,ал.2 ,т.2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждение,в актуалната ѝ редакция възлиза на 421,88лв. ,т.е. е прекомерно.

За оказаната защита ,предвид действителната фактическа и правна сложност на делото на ищеца се следва възнаграждение за един адвокат в размер на 500лв. до който размер следва да бъде намалено уговорения и платен общ такъв от 1265,58лв.

Предвид ,че съдът е отхвърлил претенцията на ищеца за сумата от 168,75лв. ,поради това че тя е платена ,но това е станало в хода на процеса ,то се налага извода ,че с

поведението си ответника е станал причина за образуването на делото като следва да понесе разноските ,съобразно размера на същата.

Или на ищеца се следват деловодни разноски в настоящото производство в размер на **73,38лв.**

При този изход на делото ,право на разноски ,на основание чл.78,ал.3 от ГПК има и ответникът ,но само по отношение на отхвърлените претенции на ищеца за сумата от 1050лв.,разходи за поддръжка на общите части на сградата.

Същия е представил списък на разноските по чл.80 от ГПК като претендира адвокатско възнаграждение в размер на 550лв. в исковото производство и 550лв. – в заповедното производство.

Направено е от ищеца възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Същото е уговорено и платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие от 29.11.2022год.,следователно следва да бъде определено съгласно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения в актуалната и редакция /ДВ.бр.88 от 04.11.2022год./

Минималния размер на адвокатското възнаграждение, съобразно чл. чл.7,ал.2 ,т.2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждение, възлиза на 421,88лв. ,т.е. уговореното и платено в размер на 550лв. е прекомерно и следва да бъде намалено до минималния размер от 421,88лв.

Предвид изложеното по-горе ,ответникът има право на разноски съобразно отхвърлената част от исковите ,но само до размера от 1050лв. или на сумата от **363,46лв.**

По отношение на искането за присъждане на разноски за възнаграждение за адвокат в заповедното производство,съдът счита,че такива на длъжника не се дължат.

Заповедното производство е уредено като едностранно, защитата на длъжника в рамките на тези производства се осъществява чрез обжалване актовете на съда с частна жалба, като в този случай минималното адвокатско възнаграждение се определя по чл. 11 от Наредба № 1/09.07.2004 г. Подаването на възражение в срока по чл. 414 ГПК е основание за исков процес по чл. 422 от ГПК, както е в случая, по възражението заповедният съд не дължи произнасяне, а указания до молителя за предявяване на иска по чл. 422 ГПК. Това възражение по чл. 414 от ГПК няма самостоятелен характер и е само формалната предпоставка за прерастване на заповедното производство в състезателно и двустранно, а не израз на материално правната защита на длъжника / в този смисъл определение № 45/23.01.2019 г. на ВКС, ТК, I т. о. по ч. т. д. № 3074/2018 г., определение № 140 от 19.03.2020 г. по ч. т. д. № 236/2020 г., Т. К., II т. о. на ВКС/.

По изложените съображения ,**съдът :**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Собственици на самостоятелни обекти в Етажна собственост на бл.648,ж.к.“Люлин“ 6,бул.“Петър Дертлиев“,гр.София,представявани от Управителя Емил Георгиев Димитров , **срещу** Е. Б. З. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ул.“Галичица“ 54,вх.Б,ет.5,ап.24 ,положителни установителни искове, с правно основание **чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2, вр. чл. 6, ал. 1, т.9 и т.10 ЗУЕС** за признаване на установено спрямо ответника ,че съществува вземането на ищеца в общ размер на **1 218,75лв.**, ведно със законната лихва от 13.05.2022год. до окончателното ѝ заплащане от които 1 050лв.представляващи разходи за управление и поддържане на общите части на сградата / задължения за консумативи / за 2019,2020,2021год. и 2022год. ,както и

сумата от 168,75лв.,представляваща дължими суми за Фонд „ Ремонт и обновяване“ за 2020год.,2021год. и 2022год. , за което е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК № 15393/02.06.2022год. по ч.гр.д.№ 25233/2022год. по описа на СРС,65 състав.

ОСЪЖДА Е. Б. З. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ул.“Галичица“ 54,вх.Б,ет.5,ап.24 **заплати на** Собственици на самостоятелни обекти в Етажна собственост на бл.648,ж.к.“Люлин“ 6,бул.“Петър Дертлиев“,гр.София,представявани от Управителя Емил Георгиев Димитров ,на основание чл.78,ал.1 от ГПК сумата в размер на **45лв.** ,представляваща разноски в заповедното производство и сумата в размер на **73,38лв.**,представляваща деловодни разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА Собственици на самостоятелни обекти в Етажна собственост на бл.648,ж.к.“Люлин“ 6,бул.“Петър Дертлиев“,гр.София,представявани от Управителя Емил Георгиев Димитров , **да заплатят на** Е. Б. З. ,ЕГН : ***** ,с адрес в гр.София,ул.“Галичица“ 54,вх.Б,ет.5,ап.24 ,на основание чл.78,ал.3 от ГПК сума в размер н а **363,46лв.**,представляваща деловодни разноски ,съобразно отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____